

18 februari 2020. Gevederde vriendjes

Ik zit achter mijn computer te werken aan een nogal technisch verhaal over verschillende methodes voor het vangen van nachtvlinders. Af en toe kijk ik even op van het toetsenbord om een gedachte op magische wijze in de juiste woorden te vangen. Altijd leuk, dat opkijken, want achter mijn computer is een groot raam met uitzicht op de achtertuin en verder weg over het land waar de schapen grazen.

Op een paar meter van het raam staat een tafel die elke ochtend uitbundig wordt bestrooid met een mengsel van allerlei zaden, vooral veel zonnepitten. Er is bijna altijd wel wat te beleven. Mezen vliegen aan en af met een zonnepit in hun snavel. Groenlingen en geelgorzen zijn geregelde gasten. Maar nu strijkt er een forsere plumpe vogel neer op de voertafel. Een appelvink! Bepaald geen alledaagse bezoeker. Een beetje clownesk met dat bont gekleurde verenpak en die topzware snavel. Tegelijk een hele meneer met felle kraaloojjes en een prachtig glad gestreken pak aan; geen pluisje verkeerd. Een subtiele kopbeweging van deze macho vink is voldoende om de tafel te ontdoen van groenlingengespuis. Hij heeft het rijk even voor zich alleen tot er een tweede appelvink komt aanvliegen, een vrouwtje zo te zien aan de wat mattere en blekere tint van het verenkleed. Zijn vrouwtje wellicht. Maar zelfs zij krijgt geen kans om mee te smullen van de zaden, want met een welgemikte houw van zijn snavel maakt hij duidelijk hoe de hiërarchische verhoudingen liggen. Ophoepelen jij! Zijn gedrag doet me denken aan een zekere president van een bevriende natie. Appelvinken zijn net mensen. Of mensen net appelvinken. Het is maar hoe je het bekijkt.

Verder maar weer met de resultaten van lichtval en LED-emmer. Als ik na een paar minuten weer opkijk om mijn gedachten te ordenen, zit de appelvink nog steeds te schranzen middenin zijn zonnepitten. Wat verder naar achteren is een stukje blauw papier in een struik blijven hangen, meegevoerd met de sterke westenwind. Vreemde kleur blauw, bijna licht gevend. Wacht eens even .... niks papier. Een ijsvogel! Hij zit in een Japanse esdoorn aan de rand van de tuinvijver, zo'n 10 meter van me vandaan. Getroffen door een adrenaline kick spring ik op uit mijn bureaustoel. Ik ren naar de voorkamer om een kijker en fototoestel op te halen. Door de kijker zie ik zijn lange dolksnavel, zwart van kleur; een jonge vogel van vorig jaar dus. Ook mijn fototoestel haalt de ijsvogel dichterbij. Wat een plaatje! Dan stukt mijn verlangen naar kennis, naar nog een foto. Ik wordt opeens getroffen door iriserend blauw licht en leven op een grauwe dinsdag in februari; door pure schoonheid. Ik sta daar roerloos aan het raam, aan de grond genageld, een en al ervaring.

Wat rest is een vervullend gevoel van bewondering en verwondering; het diepe besef hoezeer ijsvogel, appelvink en ik met elkaar wezenlijk verbonden zijn door het geheim van leven. Ja, dieper nog, door het mysterie van zijn.

